

grudnia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 111, poz. 942).

Umowa o naukę zawarta z terminatorem (jego ojcem lub opiekunem) przez osoby nieposiadające prawa do przyjmowania i kształcenia terminatorów — nie rodzi dla terminatora skutków prawno-publicznych przez prawo przemysłowe przewidzianych, gdyż umowa taka jest nieważna, jako sprzeczna z prawem kto bowiem nie ma prawa przyjmowania na naukę terminatorów, tem samem i nie ma prawa zawierania umowy o naukę (art. 149).

Może sie jednak zdarzyć, że w czasie 15 grudnia 1927 r. — 15 grudnia 1930 r. osoba korzystająca z postanowienia przejściowego art. 149 — zawarła umowę o naukę z terminatorem tak, że czas ukończenia nauki przypada w terminie po 15 grudnia 1930 r. — prawo zaś do kształcenia terminatorów osoba ta straciła z mocy art. 149 prawa przemysłowego z dniem 15 grudnia 1930 r. nie nabywszy uprzednio prawa do używania tytułu mistrza danego zawodu, ani też prawa do kształcenia terminatorów na mocy art. 150 prawa przemysłowego.

W przytoczonym wyżej wypadku skutki prawne umowy, wynikające dla terminatora z postanowień prawa przemysłowego — a mianowicie — przebyty czas nauki, uwzględniony będzie jedynie licząc od dni rozpoczęcia nauki (nie zawarcia umowy) do dnia w którym pryncypał stracił prawo kształcenia terminatorów t. j. do dnia 15 grudnia 1930 r. Zatem pryncypał w tym wypadku winien rozwiązać umowę o naukę z dniem 15 grudnia 1930 r. ażeby umożliwić terminatorowi odbywać dalszą naukę u osoby uprawnionej do kształcenia terminatorów — zaś terminator względnie jego ojciec lub opiekun — ma prawo jednostronnie umowę powyższą zerwać co wynika z § 13 ust. 2 p. 3 cytow. wyżej przepisów regulujących sprawy terminatorskie w Okręgu Izby Rzemieślniczej w Kielcach.

Gdyby wreszcie pryncypał, mimo utraty prawa — umowy o naukę nie rozwiązał — i nadal trzymał terminatora — wówczas naraża się na odpowiedzialność karno-administracyjną za bezprawne kształcenie terminatora.

IV. Metoda i podstawa ścigania winnych naruszenia postanowień art. 149 prawa przemysłowego.

Jeśli chodzi o metody zwalczania bezprawnego przyjmowania na naukę i kierowania praktycznem wykształcaniem terminatorów—to

pozostają one te same jak i przy zwalczaniu nielegalnego prowadzenia rzemiosła — a szczegółowo omówione na stronie 4 — 6 cytow. okólnika tut. Nr 59 z dnia 9 kwietnia 1930 r. L. PH. 974/1/30. Tenże okólnik będzie miał analogiczne zastosowanie odnośnie kwestji podstawy do ścigania i karania winnych bezprawnego przyjmowania i trzymania terminatorów (dział III cyt. okólnika strona 7) z tą zmianą, że art. 140 prawa przemysłowego może mieć zastosowanie jedynie celem zabezpieczenia wykonania orzeczeń karnych.

Równocześnie zaznaczam, że kontrola warsztatów celem ujawnienia osób nielegalnie trzymających uczniów — może być dopiero zarządzona po dniu 15 grudnia 1930 r. przy czem w wypadkach przewidzianych w § 4 cytow. przepisów regulujących sprawy terminatorskie w Okręgu Izby Rzemieślniczej w Kielcach — proszę Panów Starostów o usilne współdziałanie z Izbą Rzemieślniczą przy wykonywaniu cytow. § 4.

W terminie do dnia 31 marca 1931 r. polecam Panom Starostom przedłożyć mi szczegółowe sprawozdanie o wyniku podjętej akcji wraz z wykazem ilościowym osób pociągniętych do odpowiedzialności karno-administracyjnej za bezprawne trzymanie uczniów rzemieślniczych niezależnie od uwag i spostrzeżeń nasuwających się w związku z wspomnianą akcją.

Wojewda: w/z. Dr. Kroebł

409.

Okólnik Wojewody Kieleckiego Nr 180

z dnia 12 listopada 1930 r.

(Wet. 1770/1) w sprawie zgłaszania wybuchu chorób zaraźliwych u zwierząt.

Do

Wszystkich Panów Starostów Powiatowych i Prezydentów miast wydzielonych województwa kieleckiego.

Stosownie do reskryptu Ministerstwa Rolnictwa Nr 6466/W/II z dnia 22 września 1930 r. artykuły 76 i 77 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 22 sierpnia 1927 r. Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 673 — uzależniają przyznanie odszkodowania względnie zapomogi w wypadkach zabicia z urzędu względnie padnięcia zwierząt z powodu chorób zwierzęcych zaraź-